

KARANLIK GEÇİT

ÜMİT CÖMERT

Editör

Ayşe Sağlam

Kapak tasarımı

Ümit Cömert

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Pazarlama ve Tic. Ltd. Şti

İstasyon yolu sokak No.3/1 Altın-tepe

Maltepe /İstanbul- Tel: 0(216) 3011213

Sertifika No. 47456

ISBN: 978-625-7237-36-9

1.Baskı: Kasım 2021

Baskı ve Cilt

Ege Reklam Basım Sanatları San.Tic. Ltd.Şti

Esatpaşa mah. Ziyapaşa caddesi No.4 Ataşehir / İstanbul

Tel: 0216 470 44 70 Faks:0216 472 84 05 www.egebasim.com.tr

Sertifika No: 45604

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen, tanıtım amaçlı alıntıların dışında alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

KARANLIK GEÇİT

BOZKAYA

KİTAP 1

ÜMİT CÖMERT

Karanlık, sadece karanlık, tek görebildiği buydu. “Ben neredeyim?” diye kendine defalarca sordu ama tek duyabil-diği sessizlik, sadece sessizlikti. evresini görememesine rağmen ileriye doğru bir adım attı; birkaç adım sonra gök gürültüsüyle irkildi. Gök kubbe sanki yerinden oynadı; ar-dından bir gök gürültüsü daha duydu ama öncesinde oluşan yıldırımları göremedi. Aradan biraz zaman geçtikten sonra yeryüzüne süzülen yıldırımını gördü. şimdi ise etraf çok ay-dınlıktı ama bu birkaç saniye sürdü; ardından yine bir şey göremedi.

İlerideki sokak lambasından süzülen ışığa doğru yürürken yolun sonuna vardığında yağmur başladı, ardın-dan belirsiz nesneler görür gibi oldu; sonra da önünde diki-len yapılara bir süre baktı ve yine, “Ben neredeyim?” diye sordu. Aradığı cevabı bulamadı ama yürümeye devam etti ve birkaç sokak geçtikten sonra önüne çıkan, üç katlı bir yapının penceresinde ışık gördü. Uzunca bir süre, bylen-miş gibi bu pencereye baktı. Cesaretini toplayıp bu yapının; aralıklı olan, büyük giriş kapısından içeri girdi.

Karanlık, sessiz bir ev... Dışarıda süzülen ışıklarla çok zor görebiliyordu. Burası yüksek tavanlı bir giriş kattı, ie-ride beş oda vardı. Tam karşısındaki odaya doğru yürüdü, kapıyı açmak için yine cesaretini topladı ve büyük odaya girdi. Aynı odanın içinde, başka bir kapının kolunu yavaşça indirdi ve oradaki odadan da çıkarak koridora geri döndü. Sürekli bir odadan başka bir odaya, oradan da aynı koridora geri dönüyordu. En st kattaki ışık yanan odaya gitmeden

önce belki birileri vardır, diye bir umutla diğer odaları arıyordu ama tek bulabildiği, boş odalardı.

Sonunda karanlığın içinde, yukarı çıkan merdiveni buldu; basamakları çıkarak yukarıya doğru devam etti. Üst kata ulaştığında yine uzun ve yüksek tavanlı bir koridor vardı. Bir süre etrafına bakındıktan sonra bir kapı daha açtı. Tekrar koridora geçti ve yürümeye devam etti. Bulutların dağılmasıyla dolunayın ışığı, yavaş yavaş içeriyi aydınlatıyordu. Pencerelerden süzülen dolunayın ışığıyla artık çevresini çok daha iyi görebiliyordu. Hızlanmaya başladı; sürekli kapıları açıyor ve odalara bakıyor, başka bir koridora geçiyordu. Umudunu kaybetmeden yürüdü. Sonunda bir üst kata çıkan merdiveni bulabildi ve yukarı çıktı.

Üst katın duvarında, güzel bir kadının portresi vardı ve bu güzellik karşısında, uzun bir süre öylece bakakaldı. Yoluna devam etmek için yürümeye başladı; bir sonraki odaya geçti. Az önceki koridorda ayak sesleri duyduğunu sandı; geri dönüp baktığında kimseyi göremedi. Yanıldığını düşündü ve yürümeye devam etti. Birkaç oda daha geçtikten sonra yine ayak sesleri duyulmaya başladı. Kalbine bir karanlık çöktü; kalbi çok hızlı atıyordu ve umut artık orayı terk etmişti. Koridoru geçti ve kendini hemen bir odanın içine attı. Cesaretini toplaması uzun zaman aldı ama sonrasında kapının kolunu yavaşça indirdi ve hızlı bir şekilde çekti; tam o sırada bir gölge kayboldu, ardına bakmadan yürüdü.

Bu yaşadığının bir göz yanılması olduğunu varsayarak rüzgârın oynattığı perdelerin kendisini yanılttığını düşündü ama çok geçmeden yine ayak sesleri duydu. Daha da hızlanmaya başladı, koşar adımlarla bir odadan bir diğerine geçiyordu. Bir üst kata çıktı; tam kapıyı açarken uzun boylu bir adamın merdiven tarafından kendisine doğru koştuğunu fark etti. Kapıyı hızla açtı ve başka uzun bir koridora geçerek koşmaya devam etti. Yolun sonuna yaklaştı; artık

onu yakalaması an meselesiydi. Soluk soluğa kaldı, bir an arkasına dönüp baktığında kimse yoktu.

Kendini hemen toparlayıp son kapıdan içeri girdi; odanın içinde, sadece büyük bir sandık vardı. Bu, üzerinde kilidi olmayan, çok eski bir sandıktı. İçinde ne olabilir, diye düşündüğü sırada, merak içerisindeydi. Tam açmak üzereyken arkasında biri olduğunu anladı ve yavaşça döndü. Karanlık gözleriyle peşinde koşan o cüsseli yabancı, pencerenin önünde ona doğru bakıyordu; gülümseyişi bile korku saçıyordu. Sonunda ağzından o iki kelimeyi çıkarabildi, sadece dudakları oynarmış gibi kısık bir sesle “Sen kimsin?” diye sorabildi. Söylediğini kendisi bile duyamadı, kaçmaya yeltendi. Tam odadan çıkacakken sırtından yakalandı ve pencereden dışarıya atıldı. Aşağıya doğru sırtüstü düşerken kırılan camların arasından, pencerede onu gördü; onun acımasız gözlerini ve anlam veremediği o gülüşünü...

GEÇMİŞİN İZLERİ

Derin bir nefes alarak uyandı; gördüğü rüya onu çok etkilemişti. “Bu gördüklerimin bir anlamı var mıydı?” diye düşündü. Yatakta uzanırken bu rüya hakkında biraz kafa yordu. Uzun süren bir düşünmenin ardından ayağa kalkarak mutfığa gitti. Bir bardak su içip duşa girdi. Yatağını topladığı sırada gördüğü o rüya aklına geldi; onu gerçekten çok etkilemişti. Uzun bir süre, bu rüyanın etkisinden çıkamayacaktı. İşe gitmek için evden erken ayrıldı. Yıllardır huzurla yaşadığı bu duvarlar arasında, onu rahatsız eden bir hisse kapıldı.

Apartmanın girişine park ettiği arabasına bindi; durup etrafı izledi. Bir süre öylece bekledi ve sesli bir şekilde, “Bu kalabalıkta, bu semtte yaşamaya değer mi?” diye kendi kendine sordu. Bahçelievler ve Batıkent arasında, haftanın beş günü yol alıyordu. Üniversiteden mezun olduktan sonra bu iş yerinde çalışmaya başlamış ve buradan ayrılmayı hiç düşünmemişti. Aklına, yine gece gördüğü rüya geldi ve birden aracını çalıştırdı; yolu kontrol ederek sürmeye başladı. Birkaç sokak geçtikten sonra ana caddeye geldi ve kırmızı ışıkta durdu. Köşede bir adamın, ona doğru baktığını fark etti. Uzun boylu, biraz yapılıydı ve simsiyah saçları vardı. Üstüne de saçları gibi simsiyah bir palto giymişti. Adam arkasını dönüp giderken bile ona bakıyordu; onu daha önce gördüğü hissine kapıldı. Düşünceler arasındayken yeşil yandı, hareket etti. Birkaç kez dönüp adama baktı ama onu bir türlü hatırlayamadı.

Kahvaltı için bir fırına uğradı; birkaç tane simit alıp yola devam etti. İş yerine vardığında sokaklar boştu, arabasını park edip içeri girdi. Burası bir mimarlık ofisiydi; iki katlı bir villada çalışıyorlardı. Burada olmak huzurlu hissettirirdi çünkü kendini işine verdiğinde saatlerin nasıl geçtiğinin

farkına varmazdı. Erkenden geldiği için kahvaltısını burada yaptı ve ardından mesaisine başladı. Biraz zaman geçtikten sonra durduk yere kötü bir hisse kapıldı; aklında birden, hayatının eskisi gibi olmayacağı düşüncesi belirdi. Bu konudaki düşüncelerinde haklıydı çünkü kader olması gerekenleri bir rüya ile tam zamanında açığa vurmuştu.

Gün boyunca odaklanma sorunu yaşadı; kendini işe verdikçe daha da derin konulara gömüldü ama ara sıra pencereden dışarıya bakarak çıkıp gitmek istedi ve ne yazık ki yapamadı. Yine de bir şekilde mesaisini tamamladı. Arabasını park ettiği yere doğru yürürken insanlara daha dikkatli baktı. Kapıyı açıp bindikten sonra hiç beklemeden sürmeye başladı. Rastgele sokaklardan geçerek evine gitmek yerine, yollarda zaman geçirmek istedi. Sadece arabasını sürdü.

Evinin önüne geldiğinde saat, akşam sekiz civarlarıydı. Aracını evinin önüne park etti. Köşedeki markete doğru yürüdü; hava soğuktu ve kasım ayında rüzgâr, sert esiyordu. Marketten içeri girerken izlendiğini hissetti, etrafına baktı ama herkes kendi hâlindeydi. Alışverişini yaptıktan sonra dışarı çıktı ve köşede duran biri, dikkatini çekti; hislerinde yanılmamıştı. Bir süre durdu ve ona doğru baktı. Bulunduğu mesafeden, yüzünü seçemedi ama bu kişiyi, bugün trafik lambalarında gördüğü adama benzetti. Çok uzaktaydı; ona doğru yürümeye başladı ve yabancı, aniden geriye doğru, hızlı adımlarla oradan uzaklaştı. Onu takip etmedi çünkü bu olayı fazla önemsemedi ve evine doğru yola koyuldu. Evinin kapısını açtı ve ayakkabısını çıkardıktan sonra elindekileri mutfağa bıraktı. Sonra da banyoya gitti; ellerini yıkadı. Salonun pencerelerini açtıktan sonra tekrar mutfağa geçti, oradaki balkon kapısını açtı. Hızlıca yiyecek bir şeyler hazırladı. Yemek pişerken salonun dağınıklığını toparladı. Aslında toparlanacak çok bir şey yoktu; sadece biraz titiz davranmaya çalışıyordu. Evin temiz görünmesi, ruhunu dinlendiriyordu. Yemek piştikten sonra tabağını alarak salona geçti;

televizyonu açtı ve bir film eşliğinde yemeğini yedi.

Günleri böyle geçiyordu; sıradan ve basit bir şekilde zaman öldürüyordu. Ev, bir kişinin yaşayacağı yerden biraz büyüktü. Nedense küçük bir evde yaşamak istemiyordu. Büyüdüğü ev, iki katlı geniş bir evdi; o yüzden geniş bir dairede yaşamak istemişti. Ailesinin evinden üniversiteye giderken ayrılmış ve okul bitince bu evde yaşamaya başlamıştı.

Film izlerken her zamanki gibi uyuyakaldı. Saat, gece yarısına geldiğinde bir gürültüyle uyandı. Ayağa kalktı; neler olduğunu anlamak için önce etrafına baktı. Mutfak tarafından gelen bir sesle oraya doğru yöneldi. Mutfakta kimse yoktu, oradan banyoya gitti. Kimseyi bulamayınca yatak odasına baktı. Geriye sadece misafir odası kalmıştı ama orada da kimse yoktu. Salona geri döndü ve televizyonu kapattı. Pencere kenarına geçip caddeyi izledi. Uyku su kaçmıştı; olağan dışı bir şey olması ihtimali yüzünden uyanık kalmak istedi. Caddenin her köşesine dikkatlice baktı; gözleri, bugün kendisini izleyen yabancıyı arıyordu. Tüm caddeyi baştan sona inceledi ama kimse yoktu; pencerelere ve ardından da çatılara baktı. Evinde değerli bir şey yoktu veya değerli bir işte çalışmıyordu; tek yaptığı, ofisinde mimari projeler çizmekti. Kimseyle düşmanlığı yoktu. Aklında kuruntu yaptığını düşünüp yatağına gitti çünkü sabah tekrar işe gidecekti. Uykuya daldıktan birkaç saat sonra yani saat üç civarlarında yine bir sesle uyandı; bu seferki ses çok yakınından gelmişti. Hızlı bir şekilde evi aradı ama yine kimseyi bulamadı. Yatağına tekrar uzandı ama hemen uyumadı çünkü tedbirli davranıyordu. Çok geçmeden salondan ayak sesleri duydu; evde başkalarının olduğuna emindi ama ne yazık ki orada da kimseyi bulamayınca akıl sağlığını yitirdiğini düşünmeye başladı. Hisleri kuvvetliydi; evde birileri vardı, hatta birden fazla ama bunu kendine açıklayamıyordu. Tüm bunları, aklında

kurduğunu düşünerek tekrar uyudu.

Uyandığında yine kahvaltı yapmadan dışarı çıktı ve iş yerine erkenden gitti. Sürekli takip edilme hislerine kapılıyordu. İş yerinde kendini güvende hissetse de ara sıra tedirgin oldu. Bu durum onu korkutmuyordu ama bazı olayların ters gittiğine inanıyordu.

Akşam evinde yine yemeğini hazırladı; en sevdiği yemek, domates soslu spagetti idi. Bu sefer yemeğini mutfakta yedi; bir müzik açtı ve pencere kenarına oturdu. Saatlerce caddeyi ve onu kesen sokağı izledi. Saat gece yarısını çoktan geçmişti, müzik artık çalmıyordu. Uyuyakalmıştı; birkaç saat sonra gözünü açtığına salon kapısında birini gördü. Bu, çok anlık bir olaydı ve görünen silüet, bir anda kayboldu. Oturduğu yerden orayı izledi; bu sefer sessiz ve hareketsiz kalmaya karar verdi. Çok dikkatli bir şekilde karanlıkta otururken salonun kapısına doğru bakıyordu. Mutfak tarafından ayak sesleri gelmeye başladı ama sadece ayak sesleri yoktu; birileri bir şeyler karıştırıyordu. Sessizce bekledi ve sonunda sabrına yenik düştü. Ayağa kalkarak mutfaka doğru koştu ama kimseyi göremedi. Şaşkınlık içinde durdu ve dinledi, sesin nereden geldiğini öğrenmeye çalıştı. Rüyada olduğunu sandı ama bu yaşadıkları rüya değildi ve endişelenmeye başladı. Ayak sesi şimdi banyodan geliyordu, oraya doğru yürüdü yine kimse yoktu. Ses, şimdi de salondan gelmeye başlamıştı. Duyduğundan emindi ama göremiyordu; işte sorunda buradaydı ve ne yapacağını bilemiyordu. Sessizliğini bozdu ve “Kimsin sen?” diye sordu. Cevap alamayınca bir süre daha bekledi ve sonra kendini sokağa attı. Biraz nefes aldı ve dışarıdan evini izledi. Kendi salonunun penceresine dikkatlice baktığında o an göz göze geldiler. Tekrar rüyada olduğunu düşündü çünkü rüyasında onu pencereden dışarı atan yabancı, ona evinin penceresinden bakıyordu. Öfkelendi ve evine doğru koştu; artık onu görebiliyordu. Kapıdan içeri girdi ama evin her tarafına bak-

masına rağmen kimse yoktu. Pencerenin önüne geçti, dışarı baktı. İşte yine karşıındaydı; sokakta öylece durmuş, pencereye doğru bakıyordu ve yine göz göze geldiler. Müziği açtı ve pencerenin kenarına oturdu; gözünü ondan ayırmadı. Bu bir meydan okumaydı; ondan korkmadığını göstermek istiyordu. Bu olanlara anlam veremedi ama uzun bir süre ona bakmaya devam etti. Şafak sökmeye başladığında yabancısı, arkasını döndü ve yürüyerek uzaklaştı.

Uyandığında saat öğleye geliyordu; telefonunda cevapsız çağrılar vardı, arayanlar iş yerindekilerdi. Elini yüzünü yıkadıktan sonra yola çıktı. Telefonda patronuna rahatsız olduğunu söyledi; zaten olanları anlatsa kimse kendisine inanmazdı. Mesai bittikten sonra yetiştirmesi gerektiği işler yüzünden bir saat daha kaldı. Saat yedi civarında iş yerinden çıktı; arabasına bindi ve eve gitmek yerine Kızılay'a doğru yol aldı. Bir otoparka aracını park etti. Kumrular Sokak'ta biraz yürüdü, oradan İzmir Caddesi'ne geçti; yemeğini orada yedi ve biraz daha yürüdü. Sonra Karanfil Sokak'a geçti; bir kitapçının önünde, tanıdık, eski bir yüz gördü. Ona doğru yaklaşıp “Merhaba Eylül.” dedi. Eylül bir an duraksadı ve heyecanla gözleri gülümseyerek “Merhaba Mete.” dedi. Eylül, arkadaşlarıyla hızlıca vedalaştıktan sonra biraz sohbet ettiler, uzun zamandır birbirlerini görmemişler.

“Biraz yürüyelim mi?” diye sordu Mete.

“Olur.” diye cevap verdi Eylül. Uzun zamandır görmediği bir arkadaşını görünce mutlu olmuştu.

“Uzun zaman oldu, seni görmek çok iyi geldi.” dedi Mete. Bu plansız karşılaşma yüzünden biraz heyecanlanmıştı.

“Evet, seni görmek de çok iyi geldi. Üniversite bittikten sonra bir daha görüşemedik.” dedi Eylül. Gözlerindeki parıltıyı saklayamadı. İkisi de bu etkileşimin içine çekildi.

“İstersen bir gün birlikte yemek yeriz. Hâlâ aynı telefon numarasını mı kullanıyorsun?” diye sordu Mete.